

»Nej. Jeg traf for første Gang Fruen og Frøkenen forleden ude paa Langelinje.«

»Aa ja, min Niece Nanny . . . Jeg troer, jeg har hørt derom.«

Atter blev der en lille Pavse, hvorefter Hr. Delft pludselig udbredte sin frygtelige Mund til et Smil. Og i en Tone, der maatte have gjort alle andre end netop Per mistænksom overfor hans overvættes Hensynsfuldhed, ytrede han fortroligt:

»Min Niece er ganske net, ikke sandt? . . . Finder De ikke ogsaa, Hr. Sidenius?«

Per blev unægtelig lidt overrasket. Han saa' smilende paa den snurrige lille Mand. Saa nikkede han og sagde:

»Jeg finder Frk. Salomon endog overordentlig smuk. En fuldendt Skønhed.«

»Ja, ikke sandt! Hun hører ikke til de ganske almindelige, tør man vistnok sige . . . Men De kan tro, Hr. Sidenius, hun trækker ogsaa adskillige unge Mænd her til Huset mellem Aar og Dag. For hvad formaar ikke Skønhed! Og Ungdom! Desuden . . . min Svoger er jo ikke aldeles blottet for Midler.«

Er Manden mon rigtig vel bevaret? tænkte Per.

»De vil sikkert selv mangle Gang faa Lejlighed til at more Dem derover, dersom De oftere bærer Huset med Deres Besøg. Man kan virkelig tidt gøre højst kuriøse Observationer paa det Omraade. For — ikke sandt, Hr. Sidenius? —